

Pravica do glasu

Branko
Hofman

PRAVICA DO GLASU

Ta, ki v sebi lovi odseve sveta,
ta, ki ga vse odvzeto bogatí,
ta, ki odpira vrata mučilnic
in kaže barve nepojmljivega časa,
ta ima pravico do glasu;
še najbolj takrat,
ko strah slepi oči,
ko liturgija reže jezike,
ko dokončno zgoreva v minljivost
in nas tudi topla ležišča v krstah
ne obvarujejo zla.

Ker ga ne sme zatajiti,
ne da bi se sam ugonobil,
mora stopiti iz vrste
in zapeti tistim, ki so oglušeli od hrupa.

PESNIKOVA
LJUBEZEN

Pusti me, varovalka človeških sanj,
na palubi pokriti z valovi.
Sol na tvojih prsih naj me razje,
s prezirom izdolbi mojo samoto,
nasuj mi žerjavico v usta –
hočem te.
Odrekam se tvoji milini in smehu,
slutnji, ki se razklepa v cvet,
tudi s temne strani sveta, če me zavržeš,
se bom vračal v žgočo svetlobo,
ki muči slepce.
Grenak dan, z nožem v prsih,
naj bo moje plačilo,
življenje izpolnjeno z žalostjo –
splaća se.
Ni cene, ki bi bila previsoka zate,
Pesem.

PESNIKOV VEČER

Temna slutnja pase njegovo nespečnost:
papiga v kletki vrešči,
riba faronika veslá iz akvarija v ocean,
čas spreminja smer, spomini svetlobo,
metuljček v prsih zapira oči,
mrak, ki prihaja, za zmeraj in vekomaj,
pometa zadnje domine z mize.
Pred vrati pa stara tolažba
z magistrom literature pod roko:
udómil se bo ob njegovih verigah,
mu zmeril utrip in ga potlej odplaknil
po odtočnem kanalu tja,
kjer se ne ve, kdo je čigava žrtev.

Stisnjen v tihost postaja večeren.